

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **E., s. r. o., S., K.**, IČO: X., právne zast. JUDr. E. L., advokátkou, P., B., proti žalovanému **S., štátny podnik, R., B.**, IČO: X., právne zast. Advokátska kancelária K., s. r. o., V., B., IČO: X., v **konaní o zaplatenie 1 348 082,73 Eur s príslušenstvom**, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. septembra 2011, č. k. 13Cob/99/2011-200, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia dovolacieho konania vo výške 3 786,-- Eur na účet jeho právnej zástupkyne.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom z 28. októbra 2010, č. k. 20Cb/111/2010-116 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 348 082,73 Eur spolu s príslušenstvom, a to 9% ročným úrokom z omeškania od 3. októbra 2009 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšnej časti, týkajúcej sa úroku z omeškania, žalobu zamietol. O trovách rozhodol tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 44 621,27 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že 22. júna 2009 uzavrel žalobca ako poskytovateľ so žalovaným ako odberateľom Zmluvu o poskytovaní služieb, predmetom ktorej bolo poskytnutie služieb, spočívajúcich v odbere, odvoze a zneškodnení zmesi popolčeka a škváry, ktorá vzniká spálením hnedého energetického uhlia. V čl. I bod 1.2. sa žalobca zaviazal odobrať a odvieť zmes popolčeka a škváry za podmienok dohodnutých v zmluve z odberných miest odkalisko Martinskej teplárne, odkalisko Zvolenskej teplárne a odkalisko Žilinskej teplárne. Žalovaný sa v čl. I bod 1.3. zmluvy zaviazal za odobranú, odvezenú a zneškodnenú zmes zaplatiť žalobcovi cenu dohodnutú v čl. II zmluvy. Z čl. VI. bodu 6.9. zmluvy vyplynulo, že predmet zmluvy bude financovaný z prostriedkov

Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky a v prípade, že Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky neposkytne finančné prostriedky, zmluvné strany sú povinné upraviť dodatkom ku zmluve ďalší postup plnenia zmluvy. Z faktúry č. 305/2009 z 2. septembra 2009 (č. l. 9 spisu) vyplynulo, že žalobca si touto faktúrou vyúčtoval cenu za odber, odvoz a zneškodnenie zmesi popolčeka a škváry zo Z., a. s., v celkovej sume 1 348 082,73 Eur. Z listu žalovaného, adresovaného žalobcovi (č. l. 11 spisu) z 14. októbra 2009 vyplynulo, že žalovaný oznámil žalobcovi, že k 14. septembru 2009 nemá žiadne finančné prostriedky na realizáciu predmetnej akcie. Okresný súd poukázal na ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 36 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka, ust. § 269 ods. 2, § 365, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a podľa vykonaného dokazovania uzavrel, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol zmluvný vzťah z titulu písomne uzavretej zmluvy o poskytovaní služieb, ktorú po právnej stránke okresný súd posúdil ako zmluvu nepomenovanú, ktorá obsahovala podstatné znaky zmluvy o dielo. Žalobca a žalovaný boli podnikatelia podľa ust. § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka a ich vzťah bol hodnotený podľa hmotného práva, a to Obchodného zákonníka. Zmluva bola platne uzavretá, obsahuje všetky podstatné náležitosti - označenie účastníkov, predmet zmluvy a ostatné dojednania, cenu, platobné podmienky, spôsob ukončenia zmluvy, následky porušenia zmluvných povinností a iné. Žalobca poskytol dohodnuté služby v súlade s uzavretou zmluvou. Žalovaný si svoje zmluvné povinnosti nesplnil. Dohodnutú cenu za odber, odvoz a zneškodnenie zmesi popolčeka a škváry žalovaný žalobcovi nezaplatil. Zo zmluvy nevyplýva žiadna dohoda o rozvázovacej podmienke. V čl. VI. bod 6.9. zmluvy je podľa názoru okresného súdu uvedený len zdroj finančných prostriedkov - prostriedky Ministerstva životného prostredia SR a zmluvne dohodnutá povinnosť v prípade neposkytnutia týchto prostriedkov, riešiť ďalší postup plnenia zmluvy dodatkom. Splnenie tejto povinnosti nebolo zabezpečené žiadnou sankciou. Tým, že cena vyúčtovaná faktúrou č. 305/2009 žalovaným nebola uhradená v lehote splatnosti, žalovaný sa dostal do omeškania a žalobcovi vzniklo právo na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúry až do jej zaplatenia. Faktúra bola splatná 2. októbra 2009, omeškanie nastalo dňom 3. októbra 2009, od ktorého bol priznaný úrok z omeškania a nad uvedený rozsah, a to požadovaný 9% úrok z omeškania už za deň 2. októbra 2009, kedy len nastala splatnosť žalobcovho nároku, bola žaloba zamietnutá. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 3 O. s. p. a žalobcovi ako úspešnému účastníkovi konania bola priznaná plná náhrada trov, keďže mal len neúspech v pomerne nepatrnej časti, a to v zamietavom úroku z omeškania za deň 2. októbra 2009.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací na odvolanie žalovaného napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa s tým, že v úvodnej časti rozsudku správne sídlo žalovaného znie : „R., B. X.“. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 4 969,20 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že od začatia súdneho konania až do rozhodnutia okresným súdom, bola dôsledným spôsobom zachovávaná zásada rovnosti žalobcu a žalovaného, ktorá sa prejavila aj vo vecne správnom skutkovom a právnom zhodnutí. Odvolací súd konštatoval, že závery rozhodnutia súdu prvého stupňa a zistený skutkový stav, je aj v súlade s judikatúrou ústavného súdu. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že bod 6.9 čl. VI Zmluvy o poskytovaní služieb nie je dojednaním určitej rozvázovacej podmienky tak, ako to vyžaduje ust. § 36 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka. V tomto prípade podľa odvolacieho súdu nebolo namieste aplikovať výkladové pravidlá podľa ust. § 266 Obchodného zákonníka, pretože v tomto bode 6.9 bol vyjadrený len spôsob financovania. Podľa odvolacieho súdu nebolo namieste použitie výkladových pravidiel ani s odkazom k obsahu čl. IV bodu 4.2 zmluvy, z ktorého mimo akúkoľvek pochybnosť vyplýval spôsob skončenia platnosti zmluvy, pričom platnosť zmluvy nebola viazaná na žiadnu hmotnoprávnu podmienku. Odvolací súd nevyhodnotil ako relevantný ani odvolací dôvod žalovaného, že uzavretá zmluva medzi žalobcom a žalovaným je zmluvou v prospech tretích osôb podľa ust. § 50 Občianskeho zákonníka, pretože z obsahu zmluvy, označenia zmluvných strán nepochybne vyplýva, že žalovaný je odberateľ, išlo o jasnú statusovú pozíciu žalovaného, pričom žalobca je poskytovateľ služieb. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí zdôraznil, že súd prvého stupňa na základe doložených listinných dôkazov, a to Podkladu pre fakturáciu odvozu popolčeka z odkaliska popolovín Z., a. s. na č. l. 10 spisu, vystavenej faktúry č. 305/2009 a obsahu zmluvy správne konštatoval, že žalobca zrealizoval plnenie. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že žalované plnenie bolo zrealizované v mesiacoch júl – august 2009, pred úkonom odstúpenia od zmluvy z 10. mája 2011, z ktorého dôvodu je tento jednostranný právny úkon žalovaného bez vplyvu k žalobcovmu nároku. Odvolací súd zdôraznil, že samotný obsah uzavretej zmluvy poukazuje na ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, t. j. na nepomenovaný typ zmluvy. Žalovaný sa s takýmto hodnotením zmluvy stotožnil a až po uplynutí lehoty na podanie odvolania namietol, že v danom prípade ide o konanie bez príkazu podľa ust. § 743 a nasl. Občianskeho zákonníka, na ktorú námietku však už odvolací súd nemohol prihliadať, pričom nemohol pripustiť ani dovolanie proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu súdu prvého stupňa, keďže v danej veci sa

nerieši otázka zásadného právneho významu, ktorá by mala dopad aj na iné spory. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne rozhodnutie a o trovách konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 a § 151 O. s. p.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie v zákonnej lehote, ktoré odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. f/ O. s. p., pričom konanie vykazuje podľa žalovaného aj iné hrubé vady, ktoré spočívajú v nesprávnom právnom, ako i skutkovom posúdení veci. Dovolateľ má za to, že záver odvolacieho súdu ohľadom výsluchu účastníkov v predmetnej veci je v plnom rozsahu nesprávny, pretože bez ohľadu na právne zastúpenie účastníkov je súd povinný vykonať vždy aj výsluch účastníkov. Bez pochyb je súd podľa dovolateľa povinný výsluch vykonať, ak bol priamo navrhnutý v priebehu súdneho konania. Žalovaný v dovolaní zdôraznil, že tento ním navrhnutý dôkaz označil pred vyhlásením rozhodnutia súdu o skončení dokazovania, teda včas v súlade s ust. § 120 ods. 4 O. s. p. Takéto právo predložiť dôkaz najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, účastníkovi v plnom rozsahu priznáva zákon, a preto nie je možné takéto zákonné právo žalovanému akokoľvek uprieť. Pokiaľ súd takéto právo účastníkovi nepriznal, nepochybne mu odňal možnosť konať pred súdom. Dovolateľ poukázal aj na to, že i v prípade, ak by účastníci takýto dôkaz ani nenavrhl, súd by bol povinný takýto dôkaz vykonať, pretože bol nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci samej vzhľadom k tomu, že existovali pochybnosti o tom, čo bolo úmyslom zmluvných strán pri uzatváraní predmetnej zmluvy (najmä bodu 6.9 zmluvy). Tak, ako už vyplýva z vyššie uvedeného, výsluch štatutára žalovaného, ako i štatutára žalobcu, bol pre závery súdu nevyhnutný. Bez vypočutia konajúcich osôb nemohol súd dospieť k určitosti sporného ustanovenia zmluvy a tým k správne právne názoru. Záver súdu v tomto smere preto nie je podľa dovolateľa objektívne zistený, je v plnom rozsahu nepodložený, a teda nezákonný. Nevyhnutnosť vykonať výsluchy zmluvných strán vyplývala i zo skutočnosti, že nešlo o zmluvu, pri ktorej by sa zo zákona vyžadovala nevyhnutná písomná forma zmluvy. Zmluva postačovala i v ústnej podobe, a preto rozhodujúce boli i prejavy vôle prejavene ústne pri uzatváraní tejto zmluvy. Dovolateľ namietol, že odvolací súd sa s nevykonaním dôkazu nijako nevysporiadal, čo je podľa jeho názoru hrubou vadou konania. Nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutí podľa dovolateľa vyplýva zo skutočnosti, že prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí úplne nesprávne skonštatoval, že okrem právneho zástupcu žalobcu vypočul i samotného žalobcu, hoci výsluch žalobcu nebol vôbec vykonaný. Nie je možné súhlasiť ani so záverom odvolacieho, ako i súdu prvého stupňa, ktorým súdy vôbec neaplikovali na výklad

spornej zmluvy ust. § 266 Obchodného zákonníka. Dovolateľ má za to, že výklad ustanovení zmluvy a úmyslu sledovaného zmluvnými stranami, a s tým súvisiaci výklad úmyslu zmluvných strán vo vzťahu k ustanoveniu bodu 6.9 čl. VI zmluvy, bol rozhodujúcou skutočnosťou pre rozhodnutie vo veci samej. Podľa dovolateľa, súd bol povinný sa zaoberať uvedeným o to viac, že nešlo o zmluvu, pri ktorej by sa vyžadovala nevyhnutná písomná forma zmluvy. Dovolateľ sa nestotožňuje ani so záverom odvolacieho súdu, že nie je možno posudzovať jeho námietky, nakoľko boli podané až po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Žalovaný má za to, že v odvolaní z 13. decembra 2010, podľa jeho obsahu uplatnil všetky zákonné dôvody odvolania, uvedené v § 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O. s. p. a vo svojom doplnení z 8. apríla 2011 len upriamil pozornosť na právne úvahy a nezrovnalosti, týkajúce sa právneho posúdenia predmetnej veci, ktoré nemožno ignorovať. Tieto dôvody však v plnom rozsahu spadajú pod dôvody uvedené v § 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O. s. p., ktoré boli aj obsahom podaného odvolania. Nemožno preto vyvodit', že žalovaný vo svojom doplnení odvolania rozšíril dôvody ním podaného odvolania. Žalovaný v doplnení odvolania okrem iného zdôraznil, že súd stotožňoval žalovaného so spoločnosťou Z., a. s., hoci ide o dva rozdielne subjekty a práve z tohto dôvodu dospel k nesprávnym právnym a skutkovým záverom, čo je hrubou vadou konania, ktorá rovnako vedie k nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti vydaného rozhodnutia.

Dovolateľ sa ďalej nestotožňuje ani so záverom súdu, že v danom prípade nešlo o zmluvu v prospech tretích osôb v zmysle ust. § 50 Občianskeho zákonníka. V podanom dovolaní zdôraznil, že zmes popolčeka a škváry nepatrila žalovanému, ale tretím osobám. Žalovaný vo vzťahu k uvedenému odpadu nemal žiadny právny a ani iný vzťah. Z tohto dôvodu je podľa dovolateľa zrejmé, že pre žalovaného sa vôbec neplnilo. Táto zmes, ktorá mala byť predmetom odvozu, bola výlučným vlastníctvom teplární, ktorým patrili odkaliská a v danom prípade vlastníkom zmesi popolčeka a škváry bola Z., a. s., ako samostatný obchodný subjekt, a nie žalovaný. Podľa dovolateľa je dôvodné jeho tvrdenie, že bez poskytnutia finančných prostriedkov z rozpočtu nebol dôvod pre žalobcu, aby čokoľvek plnil, kým neboli zabezpečené finančné prostriedky na úhradu takéhoto plnenia. Z uvedeného preto vyplýva, že účinnosť zmluvy bola podmienená poskytnutím finančných prostriedkov zo strany Ministerstva životného prostredia SR. Dovolateľ zdôraznil, že žalovaný konal bez príkazu podľa ust. § 743 a nasl. Občianskeho zákonníka spoločnosti Z., a. s. a bez príkazu uzavrel so žalobcom predmetnú zmluvu. Neexistoval žiadny právny dôvod, aby žalovaný zabezpečoval inému subjektu plnenie, na ktoré nie je zaviazaný a za takéto služby aj platil.

Vzhľadom k tomu, že Z., a. s., ako vlastník zmesi, nebol účastníkom zmluvy a neprejavil s obsahom takejto zmluvy súhlas, podľa dovolateľa súd vôbec neskúmal, že bez takéhoto súhlasu išlo o protiprávny zásah do práv tretej osoby podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dovolateľ preto žiada, aby dovolací súd v plnom rozsahu zrušil napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolateľ požiadal aj o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa ust. § 243 O. s. p.

Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že podané dovolanie nie je v danom prípade prípustné. Námietky žalovaného považuje žalobca za absurdné, nepodstatné a nedôvodné. Žalobca zdôraznil, že žalovaný neoznačil konkrétnym menom štatutára, ktorý mal byť v konaní vypočutý, pretože od 7. septembra 2010 ním nie je Ing. P. N., CSc., ktorý predmetnú zmluvu podpísal. K bodu VI/6.9 zmluvy žalobca dodal, že tento bod bol v zmluve zakotvený na výslovnú žiadosť žalovaného z 2. júna 2009, ktorý napriek tomu, že finančné prostriedky na svojom účte nemal zložené, vyzýval žalobcu na plnenie si zmluvnej povinnosti. Žalovaný považoval za podstatné porušenie zmluvy aj neplnenie si povinnosti žalobcom, z ktorého dôvodu žalovaný od zmluvy odstúpil listom z 10. mája 2011, čo však neznamená zánik povinnosti uhradiť žalobcovi účelne vynaložené náklady za už vykonané práce. Žalobca považuje námietky dovolateľa ohľadom nesprávneho skutkového a právneho posúdenia veci za právne bezvýznamné, nakoľko tieto môžu byť predmetom prieskumu iba za predpokladu, že je dovolanie prípustné. Žalobca poukázal na to, že dovolateľ skresľuje podstatné skutočnosti plnenia z riadne uzavretej zmluvy, vysúťaženej v medzinárodnom tendri, čo svedčí o nepochopení podstaty sporu, ktorým je likvidácia pretrvávajúcich enviromentálnych záťaží životného prostredia. Keďže žalovanému nebola odňatá ani reálna, ani efektívna možnosť konať pred súdom, žiada žalobca zrušiť uznesenie o odklade vykonateľnosti napadnutého rozsudku, dovolanie odmietnuť a žalobcovi priznať trovy konania vo výške 3 786,-- Eur na účet jeho právnej zástupkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel pritom k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti neboli splnené zákonné podmienky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí z niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti podľa ust. § 241 ods. 1 O. s. p. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený, resp. v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v tejto veci a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade neboli splnené podmienky pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 238 O. s. p., pretože odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a prípustnosť dovolania nevyhlásil.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalovaného, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením, zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Dovolateľ v dovolaní predovšetkým namietal, že súd nevykonal ním navrhnutý dôkaz, výsluch účastníka, čím mu odňal možnosť konať pred súdom.

Podľa ustálenej judikatúry platí, že takýto postup súdu nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Účastníci sú totiž povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O. s. p.). O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj z tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnuť. Toto procesné oprávnenie dovolateľ v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté). Právo navrhovať dôkazy, resp. právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom nemožno zamieňať

s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je ani postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkom konania (§ 120 ods.1 O. s. p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Zo samotnej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy, alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodit', že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O. s. p. procesne prípustné.

V súvislosti s uvedeným dovolací súd uvádza, že výsluch účastníka je iba jedným z dôkazných prostriedkov a nevykonanie tohto dôkazu nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Navyiac dovolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že predvolanie súdu prvého stupňa na pojednávanie nariadené na deň 28. 10. 2010, bolo včas doručené dňa 26. 08. 2010 ako právnomu zástupcovi žalovaného, tak dňa 23. 08. 2010 žalovanému, ktorý mal možnosť sa pojednávania zúčastniť a na pojednávaní využiť svoje právo sa k prejednávanej veci vyjadriť, pre ktorý dôvod mu nemohlo byť upreté právo na spravodlivý proces.

Odvolací súd (ani súd prvého stupňa) zamietnutím návrhu žalovaného na vykonanie navrhnutého dôkazu, preto svojím postupom nevyhlúčili dovolateľa z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, k tejto námietke žalovaného dovolací súd uvádza, že v zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. dovolanie nie je možné odôvodniť tým, že odvolací súd neúplne zistil skutkový stav veci, resp. že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávnych väd (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení, urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Námietky v tomto smere vznesené bez ďalšieho nespôsobujú ani vady konania v zmysle § 237 O. s. p.

Dovolací súd dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa, týkajúca sa nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd však zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

V predmetnej veci odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia. Jeho rozhodnutie nemožno

považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, keď pre priznanie nároku žalobcu uviedol odvolací súd rozhodujúce argumenty. V rozhodnutí uviedol aj dôvody, pre ktoré vykonanie žalovaným navrhnutého dôkazu nepovažoval za potrebné, dôvody, pre ktoré plnenie žalobcu považoval za splnené a tiež odôvodnil, prečo k v odvolaní namietanej novej skutočnosti, že žalovaný konal bez príkazu tretej osoby, neprihliadol. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Žalovaný v dovolaní namieta aj to, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle ust. § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci by prichádzalo do úvahy za rovnakej podmienky, ako posúdenie inej vady konania podľa ust. § 241 písm. b/ O. s. p., t. j. až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné.

Nakoľko v danej veci prípustnosť dovolania nebolo možné vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a dovolací súd nezistil, že by konanie bolo postihnuté vadami uvedenými v § 237 O. s. p., Najvyšší súd S. republiky preto dovolanie žalovaného pre jeho neprípustnosť podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby po 3122,37 Eur, vrátane paušálnej náhrady po 7,63 Eur, z ktorých právna zástupkyňa žalobcu vyčíslila

v zmysle § 151 O. s. p. svoj nárok vo výške 3 786,-- Eur, v ktorej uplatnenej výške dovolací súd preto žalobcovi priznal nárok na ich náhradu (ust. § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, písm. b/, § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 8. októbra 2012

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová